

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 59

3 stycznia 2023

Wierzenia w Izraelu i Judzie

Najważniejszym źródłem „Biblii” są teksty ugaryckie, które reprezentują najobszerniejszy korpus literacki odzwierciedlający światopogląd religijny ludności Kanaanu drugiej połowy II tysiąclecia p.n.e., Ugarit przestał istnieć około 1200 roku p.n.e. Od tego okresu datuje się pojawienie się w formie ustnej, a także zachowanej w formie pisanej szeregu dzieł, które później znalazły swoje pisemne odzwierciedlenie w „Biblii”. Wiele znaczących podobieństw i zbiegów okoliczności zbliża teksty ugaryckie do biblijnych, aż słowo w słowo.

Ważnych odkryć dokonano na stanowisku archeologicznym Kuntillet Ajrud z połowy lat 1980., w północno-wschodniej części półwyspu Synaj. Miejscowość ta powstała w początkach VIII wieku p.n.e. Odkryto tam dużą liczbę inskrypcji i obrazów rzucających wyjątkowe światło na kulturę i religię żydowską w

VIII wieku p.n.e.

W Dolinie Timna nad zatoką Akaba, około 30 km na północ od obecnego Izraelskiego miasta Ejlat, dokonano ważnego odkrycia archeologicznego dotyczącej historii jahwizmu. W XIV w p.n.e. Egipcjanie za czasów XVIII dynastii prowadzili tam wydobywanie miedzi. Na potrzeby religijne pracowników kopalni zbudowano świątynię egipskiej bogini Hathor. W XII wieku p.n.e. to miejsce zostało zajęte przez nomadów Midianitów, którzy na miejscu egipskiej świątyni zbudowali własne sanktuarium, przybytek Jahwe w formie namiotu. Podobny do tego, jaki został opisany w „Biblii”. Midianici zburzyli kamienne filary świątyni bogini Hathor, uszkadzając rzeźbiarskie wizerunki jej twarzy. Zamiast nich zainstalowali nieobrobione czyste kamienie, znane z hebrajskiej „Biblii” jako ikony Jahwe.

Pod koniec XIII wieku p.n.e. powstało w Kanaanie lokalne stowarzyszenie plemienne Kananejczyków o nazwie Izrael. Nazwa Izrael (Yiśra'el) oznacza „tu rządzi El” lub „kraj, w którym rządzi El”. W XII wieku p.n.e. do Kanaanu przybyła grupa emigrantów z Egiptu, która przyłączyła się do związku plemiennego Izraela. Prawdopodobnie uchodźcy należeli do izraelskich plemion Józefa i Lewiego. Uważali się oni za potomków króla Hyksosów Jakuba Hara, od jego imienia Izrael nazywano też Jakubem. Przynieśli oni opowieści o swoim życiu w Egipcie, ucieczce z niego. Egipskie pochodzenie plemienia Lewiego zaświadcza, egipskie pochodzenie nazwisk wielu jego przedstawicieli.

W tle opowieści lewitów była reforma religijna faraona Echnatona nazwanego przez Egipcjan Mose, czyli Mojżesz, oraz jego bóg Aton. Lewici byli kapłanami boga Atona. Po stłumieniu przez kapłanów boga Amona reformy religijnej Echnatona, jako głównego boga przywrócono Amona, a wyznawcy i kapłani Atona musieli uciekać z Egiptu.

Lewici przynieśli ze sobą nowe bóstwo o imieniu Jahwe. Ta grupa przybyszy spotkała tego Jahwe w drodze z Egiptu do

Kanaanu. Jahwe (Jehowa) był lokalnym bogiem koczowniczej ludności Midianitów; był bogiem pogody i płodności oraz burzy piaskowej, nazywany był także baranem Edomu. Oprócz tych opowieści, przywiezionych z zewnątrz, lud Izraela pozostał Kananejczykami w swej kulturze i religii. I nadal posługiwał się językiem kananejskim (paleohebrajskim – starogreckim).

Przybycie uchodźców z Egiptu łączy się z przekazem, że Mojżesz mógł wyprowadzić jakąś grupę Hebrajczyków z Egiptu dopiero w drugiej połowie XIII wieku p.n.e., czyli znacznie później po rewolucji amarneńskiej. Dotyczy to historii, która mówi, że po wyjściu Hyksosów z Egiptu pewna grupa obcokrajowców pozostała we wschodniej części Delty Nilu w kraju Goszen, uznając władzę Egipcjan nad sobą. W innym miejscu jest mowa o wyznawcach boga Atona, a nie konkretnej grupy narodowościowej. „Biblia” mówi, że nałożono nad Izraelem przełożonych, aby ich uciskali ciężkimi pracami. Budowano wówczas dla faraona miasta na składy, Pitom i Ramzes; (Wj.1:11). Miasto Pi-Ramzes zostało faktycznie zbudowane za panowania Ramzesa II (1279-1213 p.n.e.) na wschodzie Delty, obok stolicy Hyksosów Awaris. A Semici lub potomkowie Hyksosów byli zaangażowanymi w jego budowę. Źródła egipskie natomiast nie mówią nic o ucieczce niektórych grup budowlanych, semickich lub innych, pod koniec XIII lub na początku XII wieku p.n.e.

Nie ulega natomiast wątpliwości, że w tym okresie nie było jeszcze narodu Izraelskiego, lecz Kananejczycy i przybyłe do Syropalestyny plemiona słowiańskich Ludów Morza oraz koczowników aramejskich, określanych w źródłach egipskich jako hapiru. Również na półwyspie Synaj znajdowały się koczownicze plemiona nomadów, nazywanych w źródłach egipskich hapiru. Dopiero pod koniec X na terenie Palestyny powstały dwa małe państwa, na północy Izrael, a na południu mało zaludniona Juda, będąca w cieniu Izraela. Były to pierwsze państwa kananejskie a nie żydowskie. Juda dopiero w połowie VIII wieku p.n.e., po podboju Izraela przez Asyrię stała się bardziej znaczącym, ale lennym państwem w Imperium Asyryjskim.

Tu pojawia się kosmiczna, humanoidalna gadzio-jaszczurza istota o imieniu Jahwe (Jehowa), którego relacje z Mojżeszem Midianitą i Midianitami, protoplastami Żydów, opisuje „Biblia”. Według niej Mojżesz Midianita jeszcze przed wyprowadzeniem Hebrajczyków z Egiptu dowiaduje się o bogu imieniem Jahwe. Mojżesz Midianita po ucieczce z Egiptu przed faraonem, zamieszkał w ziemi Midian, biorąc za żonę Seforę, córkę kapłana midianickiego Jetry (Wj.2:11-22).

Midianici (lub Madianici), zamieszkiwali krainę Midian (lub Madian), terytorium rozciągające się po obu stronach zatoki Akaba po Morze Martwe. Ich obszary zasiedlenia rozciągały się na tereny dzisiejszej południowo-zachodniej Jordanii, południowego Izraela (Edom) i północny półwysep Synaj. Były to plemiona Kainitów-Knitów, potomków Kaina. W ich skład wchodziłi Edomici.

Według „Księgi sędziów” Jetro, teść Mojżesza, był Kenitą, chociaż w „Księdze wyjścia” opisany został jako Midianita; (Sdz.1:16). Na podstawie tego passusu identyfikuje się Kenitów i Edomitów jako plemiona midianickie, które były najbardziej zagorzałymi wyznawcami Jahwe. Midianici stanowili grupę plemion koczowniczych nomadów, w źródłach kananejskich i egipskich byli określani jako hapiru.

Midianici i Edomici byli protoplastami Żydów. Wszystkie te ludy były potomkami Kaina, a ich bogiem był Jahwe, który jest obecnie bogiem Żydów. Kenici byli potomkami Kaina, mówi o tym „Biblia”, że Ewa urodziła Kaina z pomocą Jahwe; (Rdz.4:1). Kenici uważali Kaina, swego tytułowego przodka, za syna bożego. Kenici znali swojego przodka od samego początku, podczas gdy Hebrajczykom został on ujawniony podczas exodusu z Egiptu.

Po II potopie Kanaan syn Chama przeniósł się do Kainitów, kainowych plemion, które zamieszkiwały południe Kanaanu. Wtedy Kainici zmienili imię na Kenici i ostatecznie wszystkie te plemiona nosiły jego imię. Kain był protoplastą Kenitów,

podobnie jak Kanaan, również Ezaw przeniósł się do Kenitów, do kainowych plemienia. Kiedy Ezaw został przywódcą południa Kanaanu ich nazwa zmieniła się na Edom. Od Midianitów, do których należeli Edomici, wywodzą się Żydzi midianiccy/edomiccy – sefardyjscy.

Chronologia przemian żydowskich od Kaina przedstawia się następująco: Kain -> Kainici -> Kenici -> Midianici -> Edomici -> Żydzi sefardyjscy/edomiccy -> Żydzi aszkenazyjscy/chazarscy.

Kain był hybrydą, jak i jego plemię zamieszkujące południe Kanaanu po Potopie; czytamy: „Czy Etiopczyk może zmienić swoją skórę, a lampart swoje pręgi? Tak samo czy możecie czynić dobrze, wy, którzyście się nauczyli postępować przewrotnie?” (Jr 13:23). Podobnie Ezaw był mutantem genetycznym. „I wyszedł pierwszy syn czerwony, cały pokryty owłosieniem jakby płaszczem, nazwano go więc Ezaw” (Rdz.25:25). Ezaw był hybrydą, jako człowiek miał domieszkę genów zwierzęcia. Ezaw był włochaty (silnie owłosiony), czyli i Kain musiał być włochaty.

„Księga rodzaju” (Rdz.4:25–5:4) mówi, że Adam i Ewa mieli trzeciego syna o imieniu Set. Set był substytutem Abła, którego zamordował Kain. Mieli także dwie córki. Imię Kain, kiedy się je interpretuje, oznacza „opętanie”; imię młodszego Abła, oznacza „smutek”.

Adam nie był ojcem Kaina, Gdyby Adam był ojcem Kaina, „Biblia” z pewnością odnotowałaby ten fakt. Nie robi tego, ponieważ Kain był hybrydą, a jego ojcem był Szatan. Kain zamordował swojego brata, został wypędzony z raju od Adama i Ewy, dlatego „Księga rodzaju”, gdy wymienia potomków Adama, to na tej liście nie ma Kaina, mimo że jego matką była Ewa. Genealogia Kaina jest pokazana osobno i różni się od Adamitów. „Ewangelia Łukasza” (Łk.3:23-38) podaje rodowód Jezusa od Adama, ale Kaina na tej liście również nie ma. Z rodowodu Jezusa wynika, że Jezus nie był Żydem, bo był potomkiem Seta, natomiast Żydzi

są potomkami Kaina.

Analogicznie ojcem Jakuba był Izaak syn Abrahama, natomiast nie był on ojcem Ezawa. Ezaw był hybrydą, a jego ojcem był Szatan, podobnie jak wcześniej Kaina. Ezaw jest substytutem Kaina, a potomkowie Ezawa podobnie jak wcześniej Kaina są to Kenici, plemiona Kaina. To wśród tych plemion zamieszkał Ezaw, to z tych plemion wywodzą się Żydzi. „Wy macie diabła za ojca”(J.8:31-47). W Wedach plemiona Kaina określane są jako rasa szara, posiadająca geny zła.

Dane historyczne określają obszar pochodzenia Jahwe i jego czcicieli, pokrywa się on z zasięgiem plemion Midianitów. Góra Synaj wg. jahwistów lub Horeb wg. elohistów znajduje się w niskim paśmie górskim rozciągającym się przez dawne ziemie Edomu, biegnącym na południe od Morza Martwego w kierunku Zatoki Akaba, w pobliżu miasta Petra w Jordanii. To właśnie stąd, z ziemi Midian, kult Jahwe został wprowadzony do Izraela.

Najwcześniejsze dowody kultu Jahwe znajdują się w egipskich inskrypcjach z XIV/XIII wieku p.n.e. Wspominając o krainie Jahwe, określona została na wschód od Egiptu, po pola Edomu, co pokrywa się z terenami Midianitów. W „Biblii” są wzmianki na ten temat: Panie, gdyś ty wychodził z Seiru, gdyś z pól Edomu wyruszał; Jahwe przyszedł z Synaju i z Seiru dla nich wszedł; bóg z Temanu przychodzi, święty z góry Faran. A także inskrypcje z VIII wieku p.n.e. łączą pochodzenie Jahwe z obszarami: Teman, Synaj, Seir, Faran, Edom, pokrywającymi się z terenami Midianitów. Czyli tereny na południe od Palestyny.

Pewnego razu, gdy Mojżesz pasał owce teścia swego, Jetry, kapłana Midianitów, podszedł do góry Horeb/Synaj; (Wj.3:1-22). Siedziby midiańskiego boga, którego kapłanem był jego teść. Bóg Midianów objawia się Mojżeszowi pod imieniem Jahwe i przykazuje mu wyprowadzić Hebrajczyków z Egiptu.

Po wyjściu z Egiptu Mojżesza Midianity, Jetro, teść Mojżesza

spotyka pod górą bożą swego zięcia. Pozdrawiają się i wchodzi do namiotu. Namiot wydaje się być sanktuarium Jahwe podobny do tego, który towarzyszył Hebrajczykom w ich dalszej podróży. Mojżesz opowiada o czynach Jahwe w Egipcie. Jetro ogłasza Jahwe boga Midianitów najwyższym bogiem wśród Elohim, który wyprowadził Hebrajczyków z Egiptu (Wj.18:1-11).

Potem Jetro, jako kapłan Jahwe składa mu ofiary dziękczynne. Aron i wszyscy starsi Hebrajczyków przyszli i brali udział razem z teściem Mojżesza w uczcie przed Bogiem (Wj.18:12).

W „Księdze liczb” opisane jak Mojżesz z grupą emigrantów z Egiptu w tym lewitów, przy wsparciu Midianitów wyruszają, aby napaść na Kanaan. „Rzekł Mojżesz do Chobaba, syna Reuela, Midianity, swojego teścia: Idziemy do kraju, o którym Jahwe powiedział: Daję go wam. Pójdź z nami, a będziemy ci świadczyć dobro, bowiem Jahwe przyrzekł dobra Hebrajczykom. Tak więc ruszyli od góry Jahwe i ciągnęli przez trzy dni. Arka przymierza szła przed nimi podczas trzech dni podróży, gdy szukali miejsca postoju”; (Lb.10:29-36).

W „Księdze sędziów” opisany jest najazd jahwistów – domniemanych egipskich Hebrajczyków na Kanaan. Są tu opisane zaadoptowane i odpowiednio ubrane bitwy Egipcjan w Kanaanie w okresie Nowego Państwa. Najpierw ścigając Hyksosów-Izraelitów na Kanaan najechał Ahmose I, jako Jozue; ponowne podbicie tych ziem przez Egipcjan nastąpiło pod rządami kolejnego faraona Totmesa I, jako Judy.

Na wstępie jest podane, że to Juda objął przywództwo po Jozuem: „Po śmierci Jozuego Izraelici tak się pytali Jahwe: Któż z nas pierwszy wystąpi do walki przeciwko Kananejczykom, Jahwe odpowiedział: Wystąpi Juda. Oto daję tę ziemię w jego ręce” (Sdz.1:1-2).

W kolejnych wersetach jest podana informacja, że to Kenici-Midianici wraz z emigrantami z Egiptu napadli na Kanaan: „Synowie Kenity, teścia Mojżesza, wyruszyli z synami Judy z

Miasta Palm i udali się na pustynię judzką, leżącą w Negebie koło Arad, i tam zamieszkali z ludem. Potem ruszył Juda z Symeonem, bratem swoim, na podbój Kananejczyków zamieszkujących Sefat, które obłożyli klątwą, i stąd nadano temu miastu nazwę Chorma” (Sdz.1:16-17).

Kanaan w okresie Nowego Państwa znajdował się pod całkowitą kontrolą Egiptu. Na północy władza egipska rozciągała się aż na środkową Syrię. W Syropalestynie stacjonowały egipskie garnizony. W tych warunkach inwazja nomadów Midianitów i Edomitów z południa lub zachodu i podbój przez nich Kanaanu był niemożliwy, nic takiego nie odnotowano w żadnych źródłach egipskich. Przedostanie się do Kanaanu grup emigrantów, którzy uciekli z Egiptu mogło nastąpić dopiero po osłabieniu panowania Egiptu w Syropalestynie. Najazdy nomadów z południa na Kanaan miały miejsce wcześniej, ale były pacyfikowane przez Egipcjan. Faraon Seti I (1294-1279 p.n.e.) z XIX dynastii już w pierwszym roku panowania toczył wojnę z nomadami Midianitami na południu Palestyny. Ramzesa III (1183-1152 p.n.e.) prowadził także udane kampanie przeciwko nomadom Midianitom i przeciwko Edomowi. Te najazdy na Kanaan nomadów Midianitów i Edomitów można ewentualnie wiązać z próbą napaści Mojżesza i Midianitów na Kanaan.

Na południu Kanaanu Judzie powstał związek plemienny Kananejczyków, podobnie jak na północy w Izraelu i pod koniec X wieku p.n.e. lub później utworzone zostało królestwo Judy. Podobnie jak w Izraelu, w Judzie do związku plemiennego Kananejczyków dołączyli emigranci z Egiptu, wyznawcy boga Atona i jego kapłani lewici, którzy zawarli przymierze z bogiem Jahwe Midianitów. Wraz z emigrantami z Egiptu, którzy zostali wyznawcami żydowskiego boga Jahwe, do Judy zaczęły napływać koczownicze plemiona nomadów Midianitów, protoplastów Żydów, wyznawców boga Jahwe. Pomimo napływu zewnętrznych emigrantów i ich nowej religii, lud Judy pozostał Kananejczykami w swej kulturze i religii. I nadal posługiwał się językiem kananejskim (paleohebrajskim – starogreckim).

Juda była pod dużym wpływem żydowskich nomadów Midianitów oraz potomków emigrantów z Egiptu, którzy stali się fanatycznymi wyznawcami Jahwe. W Judzie wpływ jahwistów postępował szybciej niż w północnym Izraelu, głównie w sferach władzy i kapłaństwa.

W tym czasie północny Izrael znalazł się pod silnym wpływem ataków jahwistycznych fanatyków religijnych z Judy. Jaskrawym przykładem charakteryzującym działania jahwistów z Judy jest zamach stanu, jaki dokonał agent jahwistów i zdrajca Izraela Jehu. Początkowo był jednym z dowódców wojskowych króla izraelskiego Jorama, później, podburzony przez jahwistę Elizeusza, wywołał powstanie religijne, w wyniku którego wymordowana została cała dynastia Omrydów. Krwawe prześladowania Jehu miały na celu wprowadzenie religii jahwistycznej w Izraelu. Jehu, oprócz wymordowania całej rodziny królewskiej, wymordował wszystkich kapłanów i sługi Baala w królestwie Izraela. W „Drugiej księdze królewskiej”, w rozdziałach 9-10 opisany jest ten zamach stanu, popełnione zbrodnie, oraz postawa fanatyków jahwistycznych na czele z Elizeuszem uczniem Eliasza, którzy podżeganiem do tego doprowadzili i namaścili Jehu na króla.

Jahwe określany był, jako bóstwo pogody i burzy piaskowej. Rdzeń imienia Jahwe w języku aramejskim pochodzi od podmuchu wiatru. W Midianie Jahwe był bogiem wiatru znanym pod arabskim imieniem Samum – dosłownie truciiciel. A w hebrajskiej „Biblii” jest zwany Kadim – wiatrem wschodnim. Ten wiatr pojawia się wiosną i jesienią na pustyniach syryjskich i arabskich, przemieszczając się na zachód, towarzyszy mu burza piaskowa, która dla żywych istot może być śmiertelna. Szereg tekstów w „Biblii” ściśle wiąże wiatr wschodni z Jahwe lub bezpośrednio z nim go identyfikuje. „On wiał przy wyjściu Izraelitów z Egiptu i przy przejściu Morza Czerwonego”.

Prorocy w VIII/VII wieku p.n.e., nazywają ten wiatr tchnieniem Jahwe (Iz.27:8; Jr.4.11; Jr.18:17; Ez.19:12). Wreszcie najbliższa analogia to terminu IHVH, przypuszczalny czasownik

„on wieje” można znaleźć w świecie arabskim w imionach: Ia, Iagut, Iauq.

Pomimo całej różnorodności źródeł „Pięcioksięgu” łączy je przekonanie, że Jahwe jest cielesnym, humanoidalnym bóstwem. Historycy prawa powtórnego mówią o zakazie przedstawiania wizerunku Jahwe, tłumacząc tym, że podczas objawienia na Synaju/Horebie obraz Jahwe został ukryty przed Żydami. Został ukryty, ale nie dlatego że Jahwe nie ma obrazu i jest niewidoczny. Jahwe dla wybranych był widoczny i cielesny, a tylko dla ogółu był niewidoczny. W „Biblii” występują trzy ciała Jahwe: humanoidalne, świątynne i kosmiczne.

Przekonanie to wyraża między innymi prorok Ezechiel, który opisuje Jahwe jako humanoidalną istotę kosmiczną. Prorok Daniel określa Jahwe, że jest „jak syn człowieczy”. „jak synowie ludzcy: „Podniosłem oczy i patrzałem: Oto [stał] pewien człowiek ubrany w lniane szaty, a jego biodra były przepasane czystym złotem, a ciało zaś jego wyglądało jak topaz, jego oblicze podobne do blasku błyskawicy, oczy jego były jak pochodnie ogniste, jego ramiona i nogi jak błysk polerowanej miedzi, a jego głos jak głos tłumu” (Dn.10:5-6).

Natura bóstwa w „Biblii” jest niezniszczalna, ale jednocześnie całkiem cielesna. Jahwe więc jest istotą cielesną, która jest widzialna: „A Jahwe rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem”; (Wj.33:11), (Pwt.34:10).

W „Biblii” jest napisane, że Mojżesz sam wyciosał z kamienia dwie tablice na dole (w namiocie spotkań) i z nimi wszedł na górę, a Jahwe w chwale pańskiej tylko przeleciał nad nimi, a Mojżesz wołał Jahwe Panie mój. Kiedy zszedł z góry, to powiedział, że palcem pańskim jest to napisane (Wj.34:4-6).

„Wstąpił Mojżesz wraz z Aaronem, Nadabem, Abihu i siedemdziesięciu starszymi Izraela. Ujrzeni Jahwe, a pod Jego stopami jakby jakieś dzieło z szafirowych kamieni, świecących jak samo niebo. Na wybranych Izraelitów nie podniósł On swej

ręki, mogli przeto patrzeć na Jahwe. Potem jedli i pili” (Wj.24:9-11).

„Jahwe zstąpił w słupie obłoku, zatrzymał się u wejścia do namiotu i zawołał na Aarona i Miriam. Gdy obydwójce podeszli, rzekł: Słuchajcie słów moich: Jeśli jest u was prorok, objawię mu się przez widzenia, w snach będę mówił do niego. Lecz nie tak jest ze sługą moim, Mojżeszem. Uznany jest za wiernego w całym moim domu. Twarzą w twarz mówię do niego – w sposób jawny, a nie przez wyrazy ukryte. On też postać moją ogląda” (Lb.12:5-8).

„W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Jahwe siedzącego na wysokim i wyniosłym tronie, a tren Jego szaty wypełniały świątynię” (Iz.6:1).

I wyciągnąwszy rękę, dotknął Jahwe moich ust i rzekł mi: Oto kładę moje słowa w twoje usta (Jr.1:9).

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net